

ת"ד 5526/07/18 - מדינת ישראל, המאשימה נגד אברהם כהן, הנאשם

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 5526-07-18 מדינת ישראל נ' כהן
לפני כבוד השופטת שני שטרן

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
אברהם כהן - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד רפאל רוטגרוינד

הכרעת דין

בהתאם למצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982, אני מודיעה כי החלטתי
לזכות את הנאשם.

רקע

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של סיכון עוברי דרך בעת כניסה למסלול תנועה, נהיגה בחוסר
זהירות, בקשר עם גרימת חבלה של ממש והתנהגות הגורמת נזק.

כתב האישום מתאר כי ביום 27.3.18, סמוך לשעה 21:15 חנה רכבו של הנאשם ברח' אלברט, יהוד.

אותה שעה, רכב הנפגע, על אופנוע, ברח' אלברט, משמאל כיוון נסיעת הנאשם.

כתב האישום מייחס לנאשם נהיגה בחוסר זהירות, בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחין מבעוד מועד
ברוכב האופנוע, סטה ממקום חנייתו וחסם דרכו.

משכך, התנגשו שני כלי הרכב, ניזוקו ורוכב האופנוע נחבל חבלות של ממש.

הנאשם, באמצעות סנגורו, הודה בנהיגה, כפר בעבירות המיוחסות לו וראיות הצדדים נשמעו.

דין והכרעה

עמוד 1

מטעם המאשימה העידו המתנדב, הבוחן, רוכב האופנוע (להלן: "המעורב") ושני חבריו, 'עדי ראיה'. באמצעות עדי התביעה הוגשו המסמכים שערך, לרבות דו"ח בוחנות, שרטוטים, הודעת נאשם וכד'. הנאשם בחר שלא להעיד.

לאחר ששמעתי את מכלול הראיות, אינני יכולה לקבוע כי המאשימה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה בנוגע לשאלת האחריות לתאונה ובנוגע לשאלה האם נהג הנאשם בחוסר זהירות.

שמעתי בקשב רב את בוחן התנועה, עת/1, עייתי במסמכים שערך והוגשו באמצעותו: דו"ח בוחן, תרשים, סקיצה, דו"ח פעולה ולוח תצלומים.

הפכתי והפכתי ולטעמי, לא נמצאו בראיות התביעה היסודות הבסיסיים הנדרשים על מנת להרשיע אדם בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות ו/או התנהגות הגורמת נזק; המסמכים שהוגשו נטולי כל חישובים, נעדרת מהם נקודת האימפקט, לא נערכו הצבעות, אינם כוללים תרשים בקנה מידה, עולה מהם כי לא נערך שחזור הכולל את רכבו של המעורב, אינם מלמדים כי נעשו הצבות לאחר ולמעשה הינם נטולי מסקנה אופרטיבית, האם התאונה היתה בלתי נמנעת.

נדמה כי הבוחן לא בדק את האפשרויות השונות בנוגע לאופן התרחשות התאונה.

עיון בראיות התביעה אינו מעלה כל מסקנה לגבי האחריות לתאונה ומיקום הרוכב המעורב קודם לתאונה. הראיות שהוגשו מצינות את מיקומי הפגיעות ברכב, את מסלולי נסיעת הרכבים, את העובדה כי מדובר בכביש צר ואולם, הן נעדרות מסקנות, למעט: "רכב פורד חנה בצד ימין של הכביש במקביל לאבן שפה, יצא מחניה וחסם דרכו לאופנוע שהגיע מצד שמאל שלו ונוצר מגע בין חזית האופנוע ודופן שמאל של הרכב". (ת/4). הבוחן אינו סומך מסקנה זו על חישובים שנערכו, למעט הקביעה כי שדה הראיה לנאשם עמד על כ-60 מ' ולרוכב המעורב עמד על כ-80 מ'.

יתירה מזאת, חומר הראיות ועדותו של הבוחן אינם כוללים כל התייחסות לשאלות המפתח, הדורשות בירור על מנת לבחון את נסיבות קרות התאונה:

א. האם ומתי היה על הנאשם לראות את המעורב.

ב. מה היה המרחק בין הנאשם למעורב ברגע שהחל הנאשם נסיעתו.

ג. האם, בעת שהחל הנאשם את כניסתו לנתיב, החל המעורב רכיבתו באותו הנתיב, או, שמא, המעורב נכס לנתיב, רק לאחר שהחל הנאשם את כניסתו לנתיב, רכב המעורב לכיוונו.

ד. מהן המהירויות בהם נהגו הנאשם והרוכב המעורב.

ה. מתי היה על הנאשם לראות את המעורב, תוך לקיחה בחשבון את שדה הראיה, האם יכל והיה עליו למנוע את התאונה.

התשובות לשאלות אלו, כמו גם מציאת נקודת האימפקט ומתן תשובה חד משמעית לשאלה, האם הרכבים הוזזו טרם

הגעת החוקר לזירת התאונה, נעדרות מחומר הראיות.

עדי הראיה

עת/4 שהינו חברו של הנאשם, העיד כי המעורב נסע כ-100 מטרים מהכיר בו חנה. **העד לא ראה את התאונה**, אלא רק שמע את 'בום רציני', כהגדרתו.

יוער, כי שדה הראיה של הנאשם, לפי קביעת הבוחן, היה 60 מ' לפחות, ומשכך, לא ברור באיזה שלב נכנס המעורב לשדה הראיה של הנאשם.

מכל מקום, עת/4 אינו עד ראיה במובן הקלאסי, שראה את התאונה.

עת/5, שגם הוא חבר של המעורב, העיד כי ראה את המעורב רוכב, כי הנאשם חסם את הכביש והמעורב נכנס בו.

מעדות זו לא ברור מי מהשניים שהה בנתיב קודם לכן ומי גרם לתאונה.

העד מסר גרסתו במשטרה רק כחודשיים לאחר קרות התאונה, לאחר שנפגש, לדבריו, עם המעורב ואשתו, ושוחח איתם על התאונה. משכך, אינני מעניקה משקל גדול לעדותו.

למעשה, בהיעדר עד ראיה ניטרלי, הרי שהבוחן נסמך על עדות המעורב ועל בדיקותיו, אשר, כאמור, נעדרות כל חישוב מתמטי. כמו גם, על העובדה והקביעה כי מדובר בכביש צר, כל זאת, תוך שלילה מוחלטת של גרסת הנאשם לפיה הביט מספר פעמים במראה וכי שדה הראיה היה נקי.

על הבוחן, בהיותו חוקר התאונה, לבחון את כל האפשרויות השונות בנוגע לאופן התרחשות התאונה. לרבות, אלו המיטיבות עם הנאשם. זאת, ולא לעבוד מתוך תיזה הקובעת מראש את אחריות הנאשם דווקא, מתוך הנחה כי לא היה עליו להיכנס לנתיב.

לא נלקחה בחשבון האפשרות, שהמעורב, אשר יצא לאחר שקיבל טלפון, נסע במהירות גבוהה. כמו כן, לא נמצאה בחומר הראיות כל התייחסות לשאלת המהירות של הנאשם, בעודו מבצע פניית פרסה בכביש צר, מה שאילץ אותו, לעצור ולבצע תמרונים. מה שמביא לכלל מסקנה כי נהג במהירות איטית.

המעורב העיד

רוכב האופנוע העיד כי בעת שהאיץ, הנאשם ביצע פניית פרסה בהפתעה, חסם לו את הכביש והשניים התנגשו. כתוצאה מההתנגשות, הוטח המעורב על האדמה, ורגלו נשברה בחמישה מקומות. נכחו לו עוד ניתוחים וטיפולים בעקבות

החבלות.

הנאשם

בגרסתו, שהוגשה בהסכמה ונמסרה במשטרה העיד כי משך כל הזמן הסתכל במראה השמאלית וכי שדה הראיה היה פנוי.

בבית המשפט, בחר הנאשם שלא להעיד. ס' 162 (א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, קובע כי: "הימנעות הנאשם מהעיד עשויה לשמש חיזוק למשקל הראיות של התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע". ואולם, מקום בו ראיות התביעה אינן מספיקות, הרי ששתיקת הנאשם לא תוכל לחזק אותן. משכך, שתיקתו של הנאשם לא תמלא את החסר הראייתי של המאשימה.

אין לו לבית המשפט, אלא מה שמונח בפניו.

סיכומם של דברים, מביאים אותי לקבל את טענת הסניגור לפיה נראה כי המאשימה הסתפקה ביסוד העובדתי לפיו הנאשם נכנס לנתיב ולרשותו עמד שדה ראייה.

המאשימה לא הוכיחה את היסוד העובדתי, לא הפריכה את גרסת הנאשם כי שדה הראייה היה פנוי ולא הוכיחה את חוסר זהירותו של הנאשם.

מסקנה זו מתחזקת נוכח העובדה כי לא נערכו כל חישובים אשר מקומם לייצר קשר סיבתי משפטי המלמד על רשלנות הנאשם ואחריותו לתאונה.

כל שהיה על הבוחן עשות הוא, לבדוק, בהינתן מהירויות מסוימות, כמה שניות שהה המעורב בשדה הראיה של הנאשם.

בעניין זה, כבר קבע בית המשפט המחוזי בנצרת כי:

"על [המאשימה] להוכיח אפוא, כי הפגיעה במנוחה הייתה יכולה להימנע ולהוכיח באופן פוזיטיבי כיצד הייתה יכולה התאונה להימנע. רק אם מגיעים למסקנה חישובית ולפיה, התאונה הייתה יכולה להימנע ובאילו תנאים יכולה הייתה להימנע, כי אז היה ניתן לקבוע, כי [הנאשם] חרג מתנאי ההתנהגות הנדרשים וכי התגבשו בעניינו יסודות עבירת ה"רשלנות" ולפיכך, יש להרשיעו בפלילים..."

השאלה היא, מה צריך ומה יכול היה [הנאשם] לעשות על מנת למנוע את התאונה, ובהינתן, כי לא יכול היה לעשות דבר, או למצער, התביעה לא הוכיחה מה יכול היה לעשות, אזי יזוכה [הנאשם]."

עפ"ת (נצרת) 28434-05-13, ברזל נ' מדינת ישראל.

לא די בכניסה לנתיב ובקיומו של שדה ראייה בכדי להקים חזקה בעניין האחריות לתאונה, מבלי להסתמך על

ראיות חישוביות ו/או ראיות מבוססות אחרות. שעה שהמאשימה לא הצביעה על קשר סיבתי משפטי בין פעולת הנאשם לגרימת התאונה, שבלעדיו אין, הרי לא הרימה את הנטל המוטל עליה ואני מזכה את הנאשם.

ניתנה היום, י"ח אלול תשע"ט, 18 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים